

omdat hij er uit wilde. Hij wilde de breuk. Dat is zonneklaar bewezen op Zondag 8 Juli 1945. Daarom waren ook alle pogingen, om die breuk te voorkomen, tevergeefs. Hij verbrak eenvoudig de contacten, en maakte zich eenvoudig vrij, en noemde dat ook nog een daad van reformatie.

Maar nu ben ik het geweest, die iets anders gezegd heb. Ik zeide, zijn kerkelijke worsteling overziende: „En als wij denken aan de vrijmaking der kerk, aan de storm, die toen opstak ook in onze gemeente. In deze familiekring, hoe vermenigvuldigen zich dan onze gedachten. Want toen zijn er velen tegen hem opgestaan en hebben hem weggescholden als een kwade herder, die de kudde misleidde en de eenheid der kerk verscheurde“. Waarom heb ik dan der waarheid geen getuigenis gegeven? Moet een christen dat niet altijd doen? En moet hij het zeker niet doen in het ernstig uur van de dood? Is er dan niet alle reden om de feiten te stellen, zoals ze zijn? Waarom deed ik dat dan niet? Waarom maakte ik dan van „weglopen“ „wegschelden“? Ben ik dan geen getrouwe getuige, zodra het op de feiten aankomt?

Dat nu beredeneert de heer Stap als volgt: Wat Ds v. d. Born betreft, hij is een volstrekt eerlijk man, een Israëliet, waarin geen bedrog is, een hoogstaand christen, een predikant, die zijn gemeente op z'n hart draagt. Een vriendelijk man. Een zachtmoedig man. Van opzettelijk onjuiste weergave van de feiten is hij hem geen sprake, maar de strijd der geesten heeft zijn ogen verblind.

Het ontbreekt hier dus niet aan schone praedicaten van de zijde van de heer Stap. Maar hoe schoon zij ook zijn, zij verliezen hun glans direct, als we even nadenken. Wie zo geïntroduceerd wordt, moet toch wel beschaamd staan, als iemand dan de nuchtere opmerking maakt: Waarom maakt hij dan van weglopen wegschelden? Inderdaad, al deze praedicaten vallen weg, juist door die opmerking, dat de strijd

der geesten mijn ogen zouden verblind hebben. Zal een eerlijk mens, als ik de heer Stap er aan houden mag, zich laten verblinden door de strijd der geesten? Zal hij op een gegeven moment wit zwart noemen? Of zal hij juist niet alles doen om de feiten zuiver te blijven zien? Bovendien wat is dat: door de strijd der geesten verblind worden? Het heeft mij blijkbaar oneerlijk, onbetrouwbaar gemaakt in de weergave der feiten, ze anders doen stellen dan ze in werkelijkheid zijn. Geloof de heer Stap nu werkelijk, dat er van een strijd der geesten als zodanig een verblindende werking uitgaat, waarvan ook volstrekt eerlijke mensen het slachtoffer kunnen worden? Waarom heeft dan die verblindende werking, en bijv. de heer Stap niet? Maar hier komen we ook waar we zijn moeten. Mag ik even aan Luther denken, zonder mij met hem op één lijn te stellen? Heeft de Roomse Kerk ooit van hem gezegd: De strijd der geesten heeft hem verblind? Of heeft zij gezegd: God heeft die Luther aan het oordeel der verblindende overgegeven, daarom voert hij zo'n onzalige strijd van kerkscheuring? Ik meen het laatste. Is het dan maar niet veel beter al die mooie praedicaten maar terzijde te leggen, en zonder aanzien des persoons te zeggen: Zie nu hoe de Here die Ds v. d. Born aan het oordeel der verblindende heeft overgegeven? Want wat hij over Prof. Holwerda schreef, kan alleen worden volgehouden door de feiten onjuist weer te geven. De heer Stap is vriendelijk in het toekennen van praedicaten, maar hij voegt er in één adem aan toe: de man is verblind. Dat heeft de strijd der geesten gedaan. Maar ik las eens de opmerking, dat het 's Heren werk is der mensen ogen te openen en Satans werk ze te verblinden. En de Here opent juist de ogen der oprechten, der Nathanaëls, der kinderen des verbonds in de strijd der geesten. Neen, mijnheer Stap, het is innerlijk tegenstrijdig: een Israëliet, waarin geen bedrog is, en tegelijk verblind. v. d. B.

TOT ZONDE GEMAAKT ¹⁾

UIT DE SCHRIFT

Want die, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheids Gods in Hem, 2 Kor. 5:21.

Er zijn in het evangelie, zoals Paulus dat ook nu nog in de wereld verkondigt, diepten, die ons doen sidderen en hoogten, die ons doen duizelen.

In het woord, dat ik u voorlas, liggen die diepten en hoogten vlak naast elkaar. Paulus zet ze als het ware zó voor ons, dat we ze met één blik kunnen en moeten omvatten.

Inderdaad, Paulus toont ons een diepte, want hij spreekt over zonde! Hij noemt die zonder enige nadere bepaling. Hij heeft het dus over zonde, zonder meer. Hij noemt die zelfs twee maal. En is er soms iets verschrikkelijks in de wereld dan zonde?

Als ge iets van het afschuwelijke, het daemonische karakter van de zonde wilt beseffen, denk dan aan enkele foto's, die bij U, evenals bij mij, onuitwisbaar in het geheugen zijn ingebrand. Ik bedoel de afbeeldingen van de lijkenheuvels, welke na de bevrijding bij de duitse concentratiekampen werden aangetroffen! Denkt u eens in van welk een onmenselijkheid, ja, beestachtigheid zij een openbaring en stomme aanklacht zijn. Realiseert U zich daarbij dan goed, dat dit monsterachtige door mensen aan hun medemensen werd aangedaan. Koud, meedogenloos, cynisch hebben deze hun naasten — mannen, vrouwen en kinderen — gebeuld, vernederd, vermoord en ten slotte als vuil weggesmeten. Stelt u zich dit alles goed voor, tracht daar in te komen, dan gaat iets van het gruwelijke van de zonde voor u leven.

Maar, als we dit doen, laten we dan vooral voor één ding oppassen! Laten we nooit denken, dat wat wij dan als een nachtmarrerie doorleven, buiten ons staat en ons innerlijk vreemd is. Laten we nimmer menen, dat wij daarboven staan. Dat zou een kolossale en fatale vergissing wezen! Want al dat lage, gemene, onmenselijke, waarvan die ontstellende lijkenhopen de zichtbare kristallatie zijn, leeft in ons aller hart. En we zijn wel zeer naief, of liever, we zijn wel buitengewoon verdorven als we dat niet beseffen!

Dat weet ge toch wel?

Ge hebt toch wel iets verstaan van wat in uw hart leeft? Ge kent toch wel die duistere wereld van gemene gedachten, verdorven begeerten en gore driften, die diep in ons hart, op de bodem van onze ziel, gisten en woelen, begerig om naar buiten te breken en zich om te zetten in het boze woord en de slechte daad?

Ge weet het toch wel, dat wij van nature, dat wil zeggen, zó als wij geboren werden, misschien prachtig geamouffleerd, maar daarom des te fataler, altijd éérst ons zelf zoeken, altijd het éérst aan ons zelf denken?

Hebt U nooit gesidderd voor de onwaarachtigheid, de leugenachtigheid die heel ons leven en denken doortrekt? Zijt ge nooit angstig, ja wanhopig gewor-

den als het voor u ging leven, hoe ge diep in uw ziel brandt van zelfzucht, eierzucht, gemakzucht, geldzucht? Hebt ge nooit eens beleeden, omdat het u te machtig werd, dat ge uit u zelf uw naaste toch eigenlijk nooit zuiver liefhebt, maar dat ge, achter een masker van genegenheid, op uw naaste — uw man, uw vrouw, uw ouders, uw kinderen, uw vriend, uw vriendin — vegeteert en parasiteert en dat ge door middel van hen u zelf zoekt, uw eigen voordeel, uw eigen vreugde, misschien wel uw eigen genot? Hebt u nooit iets gepeld van de zelfzucht, de zelfstreling, zoals deze zich ook en vooral in uw z.g. goede daden doen gelden, ja, misschien zelfs wel het beheersend motief daarvan zijn? Zijt ge nooit geschrokken voor de huichelachtigheid die uw leven soms tot een weezinwikkend toneelstuk maakt?

Als we iets van dit alles gingen zien, kruipt een walging van ons zelf in onze zielen omhoog. En we beginnen iets te verstaan van het woord van onze Heiland — dat is dus van Hem, die als Enige onder de mensenkinderen het menselijke en het mensenhart volkomen kent —: Want van binnen uit, uit het hart der mensen — hoort U het: Christus zegt het zo algemeen mogelijk: uit het hart des menschen, uit u en mijn hart — komen de kwade overleggingen, hoereri, diefstal, moord, echtbreuk, hebzucht, list, onmatigheid, een boos oog, godslastering, overmoed, onverstand voort! (Mc. 7 vs 21, 22).

Zie, als dit alles voor ons gaat leven, als we de angstige, barre werkelijkheid van dit alles in eigen leven ontdekten, dan beseffen we iets van de verschrikkelijkheid der zonde!

Ja, inderdaad, dan beseffen we iets van de zonde. Iets, meer niet!

Want de zonde, de eigenlijke, de diepste, de zwaarste zonde, die is iets dat nog oneindig veel gruwelijker is dan alles wat ik u noemde.

De zonde, de eigenlijke zonde, die is immers dit, dat wij God, onze hemelse Vader, niet werkelijk, niet volkomen liefhebben, dat wij Hem niet volkomen vertrouwen, dat Hij niet waarachtig de eerste, de laatste, de Enige in ons leven is!

Alle kwaad, dat mensen elkaar kunnen aandoen, ook het ergste, verdwijnt bij deze zonde eenvoudig in het niet!

Ja, dit is het grote, het verschrikkelijke, het krankzinnige kwaad dat onder de zon is, dat God ons roept en wij Hem maar laten praten; dat Hij ons grijpt en wij ons van Hem los rukken; dat Hij ons dompelt in zijn wonderlijke genade en liefde en wij Hem verachten; dat Hij zijn hart op ons zet en wij Hem ruw of fatsoenlijk, maar in ieder geval duidelijk laten merken, dat wij aan zijn wegen geen lust hebben; kortom, dat de eeuwige Vader van onze Heer Jezus Christus zich uitslooft om ons helemaal te hebben en te houden, omdat we alleen zó werkelijk leven en zalig zijn en dat wij Hem wegslaan uit ons leven en Hem trappen op zijn hart!

Zie — dat is de grote en feitelijk de enige zonde. Zeker, ze kan zich in allerlei gedaanten vertonen,

ze kan op heel veel manieren bedreven worden. Zo, dat men tegen God knarsetandt en Hem vervloekt. Zo, dat men met elegante frivoliteit langs Hem heenleeft. Zo, dat men volstrekt vrijblijvend over Hem redeneert en filosofeert. Zo, dat men Hem, achter een maskerade van allerlei actie en organisatie, een beetje verschaalde christelijkheid en wat verschimmelde kerkelijkheid aanbiedt. Zo, dat men achter een étalage van een of andere vroomheid zichzelf zoekt en uitleeft. Zo, dat men Hem wel een plaatsje in eigen levenshuis aanbiedt, maar alles op voorwaarde, dat men uiteindelijk geheel mag zijn en doen zoals men zelf wil.....

Zo, en op nog heel veel andere manieren kan men de éne grote zonde doen. Maar dat is allemaal secundair. Dat betreft alleen de vorm, de wijze waarop. Maar de kern van dit alles is de éne, de allesomvattende, heel het leven beheersende zonde, dat wij, mensen, over ons zelf willen beschikken, ons zelf handhaven en dat wij de Eeuwige, Almachtige, liefdevolle Vader van onze Heer Jezus Christus niet toestaan alles in ons leven te zijn en te blijven. Onze zonde is, dat wij niet oprecht willen en kunnen zingen: Wie heb ik, o mijn God, nevens U in de hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde.

Geachte luisteraars, deze ene, alles doordringende, alles vernielende zonde staat Paulus als een bloedrode verschrikking voor zijn geest, als hij de woorden van 2 Kor. 5:2 schrijft.

En nu verzekert hij met alle klem, dat, in tegenstelling met ons, Jezus Christus, de waarachtige mens, die voor negentien eeuwen uit de maagd Maria geboren werd, nadat Hij in haar ontvangen was door de Heilige Geest, en die tegelijk de eeuwige, waarachtige Zoon Gods is, deze zonde niet kende! Jezus Christus, zo betuigt Paulus, had geen weet van deze zonde.

O zeker, Hij leefde er middenin. Hij ontdekte ze in alle mensen, die Hij ontmoette. Hij zag ze in zijn moeder, in Jozef, in zijn broers, in de strenge voorname en vrome leidslieden van zijn volk, en ook in de grote volksmassa. Hij zag ze overal en ten volle. Want zijn ogen boorden tot op de bodem van iedere mensenziel. En we kunnen ons niet voorstellen wat het voor Hem betekende, elke dag, elk uur, midden in deze zonde te moeten leven. Als een grauwe mist, als een ondragelijke stank, als permanente benauwenis kwam ze op Hem af en omringde ze Hem alle dagen van zijn bitter leven op aarde.

Maar toch: Hij kende de zonde niet. Ze was en bleef Hem volkomen vreemd. Nimmer verrichte Hij een zondige daad, nooit sprak Hij een slecht woord, geen enkele verdorven gedachte of begeerte kwam in zijn ziel op: Hij had van de zonde geen eigen ervaring. Zij bleef vreemd aan zijn wezen. Hij was en bleef volkomen rein en heilig. In een mensheid, die door de zonde zo is angetast, dat ieder lid daarvan is verkankerd, was Hij de enige, die zeggen kon, dat Hij zijn Vader en zijn naasten volkomen liefhad en elke dag in alles Gods wet volbracht.

Maar zie, als Paulus ons met alle kracht op de ziel heeft gebonden, dat Jezus Christus geen zonde gekend, komt onmiddellijk daarna een woord, dat ons doet duizelen.

Hoer, Paulus zegt dit: Jezus Christus, die nooit zonde gekend heeft, die innerlijk aan iedere zonde volkomen vreemd was en bleef, werd door God tot zonde gemaakt!

Ja, zo staat het er werkelijk: God maakte Jezus Christus tot zonde.

En nu, luisteraars, staren we in een diepte, die we nimmer kunnen peilen: onze Heiland, de Heilige en Rechtvaardige, is door God tot zonde gemaakt. Dat wil zeggen: de zonde, alle zonde der gehele wereld, de éne, ontzaglijke zonde der gehele mensheid, is naar Gods wil, door Gods daad, naar Jezus Christus toegestroomd, heeft zich op Hem samengepakt en is in Hem ingedrongen, tot Hij één en al zonde, niets dan zonde, één brok ongerechtigheid was geworden!

O neen, Jezus werd geen zondaar! Hij was en bleef in zichzelf, van zichzelf rein en heilig. Zijn hart en zijn ziel bleven vrij van kwaad en van iedere vuile smet. Zijn diepste begeren bleef tegen alle zonde rusteloos ingaan! Maar terwijl Christus zo was en bleef, werd al de zonde der wereld op Hem gelegd. Ze drong in Hem door. Ze werd door Hem opgezogen zoals een stuk vloeipapier de inkt opzuigt. Zoals een spons het water in zich opneemt, totdat iedere porie er geheel mee gevuld is, zo heeft onze Heiland de zonde in zich opgenomen — totdat Hij als de grootste, de zwaarste zondaar, totdat Hij als één brok walgelijke ongerechtigheid voor God stond.

Ik zie het als in een visioen voor me. Op een onmetelijke vlakke is de ganse mensheid samengestroomd. Het is een mensenocean! In haar leeft, wroet, knarst, kerkert de zonde, de éne machtige zonde der wereld. En boven deze zondige mensheid pakt zich al dichter samen de donkere wolk van Gods eeuwige toorn! Aanstonds, nog een ogenblik, en de wraak van de Almachtige zal neerdonderen over de mensen, die de God aller genade hebben gehoord en weggeslagen uit hun leven. Nog één ogenblik en boven de mensheid zal een

¹⁾ Toespraak gehouden voor de Radio op Zondag 6 April j.l.

gericht
dat het
Maar
hoog op
mensenz
in een v
God van
aanschou
dige men
Maar
heeft zich
van ons
zich niet
men, Hij
de zonde
En zie
zonde de
van de
in Hem.
schuld de
één en a
rechtighe
wereld
En zie
de mens
kwam!
Gods t
in Jezus
Nu onze
geworder
nu slaat
een blik
hoofd, al
Jezus Ch
slaat me
land gaa
enige vo
Nu heb
Als wij
te, dat
veracht
verbergt
niets dan
strekke l
Zie, lu
kelijkhe
van dat
liefdevoll
haar met
t o t z o
Maar
Paulus i
verkonde
Het rij
hoogte v
rend gad
Paulus
Christus
o p d a t
t i g h e
O, ge
drinken
hemelse
juicht P
dit alles
gerec
Versta
neen, he
wat wo
en ook n
en heerl
vloekte
Wat h
O, dat
zó worde
ons n
s c h a
dat alles
alles wa
stukgesl
niets me
helemaal
dit, dat
dat alle
dekt; ge
kele sch
k o m e
G o d s
a a n g
Ja, ik
dat nu?
trapte, i
Zeker,
ten blijv
Vader, e
belijden
ellendige
boosheid
en onnut
zonder o
door wij
rechtvaa
doemenis
Maar

HET ZUCHTEND SCHEPSEL

Het behoort mede tot de historische cultuurtaak van ons geslacht de lagere schepping dienstbaar te maken aan het menschenleven, opdat dit menschenleven des te beter dienstbaar zij aan de glorie van God. De HERE onderhoudt en regeert die schepselen, „om de mens te dienen, teneinde dat de mens zijn God diene”.

Zo luidt de opdracht: de hof te bouwen, de aarde te onderwerpen, heerschappij te hebben over haar „volheid”.

Voor dat schepsel bracht daarom ook de zondeval vloek, brengt de zonde nog steeds lijden, gelijk ook het herstel door de Christus en de nieuwe gehoorzaamheid zegen brengt.

Zegen!
De rechtvaardige, de man, die de HERE vreest, kent het leven van zijn beesten. De Israëlitische boer, die de wet zijns Gods liefhad, wachtte zich de dorrende os te muilbanden. En waar het vierde gebod in ere is, daar breekt ook voor het vee, dat immers in het arbeidsrhythme van de mens is opgenomen, naast de zes arbeidsdagen de sabbath aan. Het maakt ook vandaag voor een werkpaard nog een groot verschil, of de baas „met vee en magen” de sabbath viert, ja dan neen; of hij ouderling in Gods gemeente is dan wel aapjeskoetsier. In het eerste geval staat de bles op stal, in het tweede geval gaat hij naar de stad als 't Zondag is.

Zo is het navenant met andere schepselen. In een bekend lied zingen de gelovigen van de Christus:

Onder Uwe heerschappij
zijn wij zalig, zijn wij vrij.

En de lagere schepping weerkaatst van dat lied de echo.

Wanneer de goddelozen op het kussen komen, worden de dagen voor de mensen en voor de beesten en voor het ganse schepsel boos. Toen Babels koningen aan de macht waren, die zonnekoningen, die zich de brengrers waanden van een gouden eeuw, werd niet alleen het Huis des HEREN beroofd van zijn tempelschatten, werden niet alleen de huizen in Jeruzalem leeggeplunderd, maar ook de Libanon moest het ontgelden. Babels vorsten hebben er huis gehouden als Hermann Goering in het Reichswald, in de houtstand van de Lage Landen en in de onmetelijke wouden van Noorwegen. Terwille van de „Kultur” heeft de laatste Europa, voor de afvallige cultuur van Babylon hebben de eersten de Libanon kaalgekapt. Voor de verfraaiing van Nebukadnezars paleizen en van de tempels van Babels goden werd er in de cypressenwouden en de cederbossen op Libanons hellingen een ware ravage aangericht. Natuurschending was Babels cultuurschands. En het is meer dan een dichterlijke strofe, het is profetische verkondiging van evangelie wanneer Jesaja het bevrijde kerkvolk bij de dood van Babels koning in zijn bevrijdingslied de woorden op de lippen legt:

Zelfs de cypressen verheugen zich over u,
de ceders van de Libanon:
„Sinds gij neerligt,
klimt niemand naar ons op
om ons te vellen” (14:8).

Het ganse schepsel zucht.
Het is der ijdelheid onderworpen.
Profetisch doorboorde oren vernemen zijn geklag.
Het is meegenomen, in dienst gesteld van de kermis der ijdelheid,
Misbruikt, geschonden, onteerd.

In de cultuurschande van bommenfabrieken en van Hollywood.

Het zucht.
Het ziet reikhalzend uit naar bevrijdingsdag.
Waarop de bergen van de Elzas zullen vrede dragen.
De heuvels van de Veluwe en de kopjes van Transvaal heilig recht.

Welnu: Jezus komt.
Daarover mogen de stromen, de Rijn, de Maas, de IJssel en de Vecht vrólijk zingen, de cypressen en de cederbomen van de Libanon.

Die bijbeltaal is méér dan dichterlijke overdrijving.
Ook de natuur zal zich verblijden, wanneer bij de ondergang van de Antichrist de natuurschending, die cultuurschande ten einde is.

Maranatha!

D. E. C.

van justitie aan de deputaten der synodocratische kerken (tot welke deputaten mr J. Donner behoorde) vertrouwelijke inzage had gegeven van te dezer zake met onze deputaten gevoerde correspondentie; en dat een brief, door onze deputaten gezonden aan de minister, door deze is toegezonden aan de deputaten-Donner, die de brief van commentaar voorzagen en aan de minister retourneerden, zonder dat onze deputaten een schijn van kans hadden, op deze bestrijding

gericht losbarsten, zo onbeschrijfelijk verschrikkelijk, dat het iedere voorstelling stuk slaat.

Maar zie, dan verschijnt Jezus Christus. Hij staat hoog opgericht midden in de wereld, midden in de mensenzee. Hij staat daar als de reine, de enig-reine in een wereld vol zonde en verloren in schuld. Als God van de hoge hemel naar deze aarde omlaag ziet, aanschouwt Hij een duistere massa. Dat is de zondige mensheid. Dat zijn wij.

Maar daar midden in, als een stralend licht, verheft zich Jezus Christus, vlees van ons vlees, bloed van ons bloed, been van onze beenderen, die Man, die zich niet geschaamd heeft ons zijn broeders te noemen. Hij is ons in alles gelijk geworden — uitgenomen de zonde.

En zie, dan gebeurt het: Jezus Christus neemt de zonde der wereld op Zich. Ze maakt zich als het ware van de mensheid los en concentreert zich op Hem, in Hem. God stapelt ze, tegelijk met de onmetelijke schuld der wereld, boven op Hem. Ja, Hij wordt nu één en al zonde, niets dan zonde, één kluwen ongerechtigheid. Er is nu feitelijk maar één zondaar in de wereld — onze Here Jezus Christus!

En zie, dan geschiedt met Jezus Christus wat steeds de mensheid bedreigde, maar haar nog nimmer overkwam!

Gods toorn, Gods onmetelijke wraak, ontlaadt zich in Jezus Christus. Met oneindig, met eeuwig geweld. Nu onze Heiland zonde, pure, onvermengde zonde geworden is, nu op Hem de ganse wereldschuld ligt, nu slaat Gods oneindige toorn in Hem neer! Zoals een bliksemafleider, hoog boven der menschen sterfelijk hoofd, alle hemelvuur naar zich toetrekt — zo haalt Jezus Christus alle toorn van God naar zich toe. Die slaat met bovenaards geweld op Hem seer. Onze Heiland gaat nu de hel in. Hij wordt een vervloekte. De enige volkomen vervloekte in Gods wijd heelal.

Nu heeft Hij geen gedaante noch heerlijkheid meer. Als wij Hem thans aanzien is er bij Hem geen gestalte, dat wij Hem zouden begeerd hebben. Nu is Hij veracht en de onwaardigste onder alle menschen. Nu verbergt zich Gods aangezicht voor Hem. Nu is Hij niets dan een verwerpsel, een uitgestotene, de volstrekte balling in Gods onmetelijke wereld.

Zie, luisteraars, dat is iets van de ontzaglijke werkelijkheid, die Paulus ons hier aanwijst. Dit is iets van dat volkomen onbegrijpelijke, dat onze trouwe, liefdevolle Heiland, die nooit zonde heeft gekend, ja, haar met heel zijn hart verfoeide, door God zelf tot zonde werd gemaakt.

Maar hiermee is nog lang niet alles gezegd wat Paulus in deze diepe, sonore woorden aan de wereld verkondigt.

Het rijkste, het schoonste, de duizelingwekkende hoogte van dit Evangelie, moeten we nog bewonderend gadeslaan.

Paulus schrijft immers, dat God zijn Zoon Jezus Christus tot zonde heeft gemaakt..... voor ons, opdat wij zouden worden gerechtigheid Gods in Hem!

O, ge moet vooral naar deze woorden horen en indrinken wat ze naar U doen toestromen! Er klinkt hemelse muziek in, pure genademuziek! Christus, zo juicht Paulus ons toe, werd dat alles en onderging dit alles vóór ons, opdat wij in Hem gerechtigheid Gods zouden worden.

Verstaat ge dat: gerechtigheid Gods worden? Neen, neen, het is niet maar, dat ge wat krijgt! Het is wat worden! Worden wat ge van uzelf nooit waart en ook nimmer zelf worden zoudt! Het is het grootste en heerlijkste van wat een mens in deze zwarte, gevloekte wereld overkomen kan.

Wat het dan betekent?
O, dat kan een kind verstaan! Het is dit, dat we zo worden, dat God met vreugde op ons neerziet en zijn volle gemeenschap aan ons schenkt. Het betekent, dat alles wat scheiding maakte tussen God en ons, alles wat tussen Hem en ons een muur vormde, is stukgeslagen en weggedaan! Het betekent, dat er nu niets meer „zit” tussen de Almachtige en ons, dat het helemaal „vlak” is tussen Hem en mij. Het betekent dit, dat God, óók als Hij ons zo scherp aanziet als Hij dat alleen kan, geen enkele zonde meer in ons ontdekt: geen enkele zonde, geen enkele smet, geen enkele schuld! Het is kort en goed dit, dat we volkomen rein en heilig staan in Gods oordeel, vlak voor zijn heilig aangezicht.

Ja, ik hoor het al, ik hoor u al vragen: Hoe kan dat nu? Wij zijn en blijven toch altijd, altijd, doortrapt, hoogmoedige zondaren?
Zeker, wij zijn en blijven altijd zondaren. Wij moeten blijven bidden met de kerk aller eeuwen: Hemelse Vader, eeuwige en barmhartige God, wij erkennen en belijden voor Uw Goddelijke majesteit, dat wij arme, ellendige zondaren zijn, ontvangen en geboren in alle boosheid en verdorvenheid, geneigd tot alle kwaad, en onnut tot enig goed, en dat wij met ons zondig leven zonder ophouden Uw heilige geboden overtreden, waardoor wij Uw toorn tegen ons verwekken, en naar Uw rechtvaardig oordeel op ons laden de eeuwige verdoemenis!

Maar ondanks dat alles, terwijl Paulus dat alles

weet, en vasthoudt en predikt, jubelt hij toch, dat wij „gerechtigheid Gods” worden!

En wanneer gij vraagt, hoe dat wonderbaarlijke mogelijk is, dan is Paulus' antwoord gereed. Gij hebt het hem al horen zeggen! Het is de kern van zijn boodschap hier en in al zijn geschriften! Wij worden rechtvaardigheid Gods IN HEM, dat wil zeggen: in Jezus Christus onze Heer!

In Hem, d.w.z. simpel gelovend in onze Heiland, alleen maar vertrouwend op Hem en schuilend bij Hem, worden wij zo. In Christus' gemeenschap, door het geloof in Hem ingelijfd zijn wij gerechtigheid Gods. Niets dan gerechtigheid. Volkomen gerechtigheid. Zoals Jezus Christus onze zonde werd, onze zonde met alles wat daaraan vast zit en daaruit voortvloeit, zoals Hij alle zonde van ons overnam en voor ons wegdeed in zijn grote offer — zo worden wij in Christus Gods gerechtigheid! Hoor u het goed: wij WORDEN zo gerechtigheid Gods. En als wij dat geworden zijn, wel dan zijn we het eeuwig, onverwoestbaar.

Luther heeft het eenmaal zo verrukkelijk schoon en zuiver gezegd, toen hij het over de wereld uitjebelde: Er is een grote, heel onze existentie omvattende ruil geschiedt: Jezus Christus werd onze zonde en wij werden in Christus Gods gerechtigheid.

En, luisteraars, weet nu vooral één ding heel goed. Dit alles wordt U niet toegeroepen als een schoon boeiend verhaal, niet als een verheven, fascinerende gedachte. Neen, dit wordt U ook nu VERKONDIGD! Dit wordt als evangelie naar U toegedragen. Dat wil zeggen: Jezus Christus pakt U beet en kijkt U aan en lokt u tot zich, opdat gij het geloven zoudt en het dan zo zoudt ontvangen! Over de aethergolven en uit uw luidspreker komt zijn stem tot u. En zo gij zijn stem dan heden hoort, gelooft zijn heil- en troostrijk woord, verhard U niet, maar laat u leiden. En dan en zo zijt ge nu voor eeuwig in Christus Gods gerechtigheid.

KERKELIJK LEVEN

EEN PROEFPROCES

inzake de naam der kerken

In de pers kwam onlangs het bericht voor, dat de part. synode Zuid-Holland-Zuid der gebonden kerken een voorstel (van de el. Gorinchem) heeft aanvaard inzake „het onrechtmatig gebruik van de naam Gereformeerde Kerken in Nederland”. Dit voorstel, dat aan de komende synode zal worden voorgelegd, houdt in het verzoek om een der plaatselijke kerken voor generaal rekening een proefproces te doen voeren, opdat de rechter beslisse, welke kerken de naam „Gereformeerde Kerken in Nederland” mogen voeren. Tot zover 't persbericht.

Nu beoogt dit proefproces, in laatste instantie een voor de synodocratische gemeenschap gunstige beslissing van de Hoge Raad uit te lokken. Zodat, ook al zou het Gerechtshof haar in 't ongelijk stellen, zij bij beroep in cassatie bij het hoogste rechtscollege zou krijgen, wat ze begeert.

Reeds vroeger hadden Deputaten van synodocratische zijde voor correspondentie met de Hoge Overheid aan de regering verzocht „om een toestand van orde te scheppen” inzake „de ernstige verwarring, die door het tweeledig gebruik van de naam „Gereformeerde Kerk” moet ontstaan.”

Daarover schreef de toenmalige hoofdredacteur van ons blad, Prof. Schilder („Reformatie” van 2 Sept. 1950):

„De vraag rijst, of dan de regeering kan „doen wat der kerken is”. Alleen de kerken kunnen orde scheppen in kerkelijke zaken. Maar de regeering heeft geen enkel recht, om van een groep, die openlijk de aangenomen leer liet veranderen, en de voor het aangegane verband afgesproken bepalingen heeft laten schenden door een onbevoegde vergadering en die op basis van deze schending daarna wederom samengekomen is, b.v. door de groepjes uitgetreden op bepaalde plaatsen zoo maar weer in het verband (dat nu veranderd was) op te nemen, met geweld, en dan nog wel zonder eenige argumentatie die aan de zaak zelve ontleend zou zijn, te verklaren, althans háár te helpen verklaren, dat zij zelve niet wat nieuws is, doch het oude. En de regeering mist evenzeer het recht, die kerken die doodgewoon gebleven zijn bij de bestaande bepalingen en leer, te doodverven, e.g. te helpen doodverven, als waren ze een stelletje nieuwbakken amateurs. Als een synode wánorde scheidt, moet zij de regeering niet vragen, te haren gerieve „orde te scheppen”; dat had ze zelf moeten doen. Door n.l. de orde te handhaven — of — ze had er waarlijk al zes jaar tijd voor — haar ordeverstoring te betreuren. En als zij dan bovendien wil, dat de regeering het verhoopte beschermen van de stichting van wánorde ter wille van wie zoo deden aandiene als het „scheppen van orde”, wel, dan is dát al heelmaal mis.”

Prof. Schilder schreef deze „kanttekeningen” in de tijd, toen gebleken was, dat de toenmalige minister